

damper, der altsaa ogsaa kunde benytte Hirtshals som en Mellemstation. Ved Realisering af denne Tanke vilde Skagens Havn, om end indirekte, ogsaa komme til at tjene det Øjemed, der ved dens Vedtagelse var saa stærkt fremherskende for mange af os, nemlig at gøre noget til Nytte for Vestkystfiskeriet. Jeg har villet pege paa denne Tanke, ikke fordi det er min Mening at stille Ændringsforslag paa det foreliggende Finanslovsforslag, thi jeg erindrre meget vel, at den Gang Skagens Havn vedtoges, var det Forudsætningen, at Hirtshalsspørgsmaalet skulde hvile, indtil Skagens Havn var færdig, og jeg respekterer denne Forudsætning. Men nu, da Skagens Havn nærmer sig sin Fuldstændelse, har jeg ment det rigtigst allerede paa dette Tidspunkt at henlede det høje Tings og ganske særlig den højtærede Finansministers og den højtærede Marineministers Opmærksomhed paa denne vigtige Sag. Sagen er nemlig saa vigtig for alle de mange Fiskere paa denne Kyst, at den ikke taaler at skydes til Side af andre Tanker og andre Planer, uden for saa vidt disse vilde være egnede til at fremskaffe en bedre Løsning end den, jeg her har tilladt mig at antyde, netop for disse Fiskeres Vedkommende. Skulde det lykkes i Fremtiden at finde en endnu bedre Plan end den antydede, skal det selvfølgelig kun glæde mig. Som sagt, jeg har kun villet allerede paa dette Tidspunkt fremdrage denne Sag for at holde den i frisk Minde for Fremtidens Skyld, saaledes at der ikke kommer noget til at skyde sig imellem, hvorover den glemmes, og disse Fiskere atter i Fremtiden blive lige saa stiftmoderligt behandlede, som de i Virkeligheden ere i Øjeblikket.

Lange: Jeg tænker, vi let kunne blive enige om, hvor forskellige vore politiske Anskuelser end ere, at de forskellige Erhvervsgrene ere meget uligeligt repræsenterede i dette Ting og i det høje Ting ovenover. Men der er vel ikke nogen Erhvervsgren, der er saa stiftmoderligt behandlet som netop Sømandsstanden. Naar derfor det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) forleden Dag gjorde sig til Talsmand for at skaffe Søændene deres Valgret paa samme Maade, som vi andre have den — og de yde jo Skat til Stat og Kommune saa fuldt som vi —, saa vil jeg meget gerne støtte denne Tanke. Kravet har været oppe i mange Aar, men er ikke kommet frem paa rette Maade, vel sagtens af den Grund, at der ikke har været tilstrækkelig

Interesse fremme for det i Tinget. Da jeg var i Norge i Sommer og saa deres ny Valglov og saa, paa hvilken Maade Stemmeret er tildelt de Søfolk, som nødvendigvis maa være ude, naar der er Valg, saa fandt jeg, at der var god Grund for os til at tænke paa at gøre en gammel Uret god igen og skaffe Sømandsstanden, fra Kaptajn til Matros, den Valgret, de bør have i Lighed med os andre. Naturligvis bør man derunder ogsaa medregne dem, der ere beskæftigede som Fyrbødere og Maskinmestre, og andre, der gøre Tjeneste paa Skibe, idet der ogsaa er mange blandt disse, der føle sig tilsidesatte, fordi de ikke hittil have haft denne Ret.

Med det samme jeg taler om dette, skal jeg berøre Fiskerispørgsmaalet en ubetydelig Smule og rette en Henvendelse til den højtærede Landbrugsminister. Jeg er naturligvis glad ved, at Saltvandsfiskerilovforslaget er kommet frem igen i Aar, men maa dog beklage, at der ikke er blevet gjort nogle Forandringer deri, saa vidt det har været muligt for Landbrugsministeren, idet jeg mener, at før man kommer til at skabe forskellige Regler for de forskellige Indvande, faar man maaske nok en Fiskerilov, men aldrig en Lov, som vil være til Fiskernes Tilfredshed. Jeg tror, at inden der enten af Landbrugsministeren eller af Tingene gennem Udvalg bliver truffet Forandringer i den Retning, faa vi ingenlunde en Fiskerilov, der bliver til Tilfredshed der, hvor den skulde være til Tilfredshed. Jeg takker den højtærede Landbrugsminister for den forhøjede Bevilling til Fiskeres Rejser. Naar det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) forleden gjorde sig til af, at han stod som Repræsentant for en politisk Gruppe, der alene havde Interesse for Fiskerne, tillader jeg mig at protestere derimod. Fra alle andre Sider var der i Fjor den samme Interesse oppe for at gøre Bevillingen større end tidligere. Blandt andet henvendte jeg mig til Landbrugsministeren, som svarede imødekommende og lovede at tænke derover. Jeg ser nu med Tilfredshed, at Forhøjelsen er kommen i Aar. Kunde man, hver Gang man stiller et Krav det ene Aar, faa det gennemført det næste, tror jeg saa vist, at vi havde Grund til at være glade. — Jeg vil dernæst tillade mig at spørge den højtærede Landbrugsminister, om han ikke skulde være villig til at gøre en Forandring i Loven om Udlaan til Fiskere. Der er nemlig forskellige Steder i Landet,